Anul 2 No.9 · 20 Martie 1950

3-4-5 mai

C H E M A R E A

Motto: Ce n'est point l'audace
que vous avez à vaincre,
mais l'hypocrisie.
Saint Just

Sediu: 74, rue de la Glacière, Paris 13. Tel: GOB 04-57 Director: N.S. GOVORA

DOUA CONCEPTII DE POLITICA EXTERNA: TAKE IONESCU SI IONEL I. C. BRATIANU

Pamfil SEICARU

Conferința păcii din 1919 a pus in lumină, ca viziune a vietii românești două mentalități, două concepții politice reprezentate prin două personalitati cu totul opuse ca temperament, si ca spirit.

Necontestat că Take Ionescu a fost una din cele mai frumoase expresii ale politicii românești. O ideatie bogată, o vioiciune de spirit de o rară pătrundere, Take Ionescu avea o vastă cultură politică si intuitia fazelor viitoare ale evolutiei sociale. Mai era inzestrat si cu darul de a găsi formule lapidare pentru a fixa un moment din continua transformare a istoriei. Imi amintesc ce răsunet a avut articolul "Cascada tronurilor" pe care Take Ionescu l-a scris in 1914 după declararea razboiului. Tot el a găsit admirabila formulă "politica instinctului national" pentru a caracteriza devierea politicei noastre de la linia traditională anti-rusă.

Era un pasionat al politicei, o trăia cu toată intensitatea, risipind comori de inteligență, de cultură, de talent in discursurile din Parlament sau cele rostite in campaniile electorale. Asupra complexului vietei social-politice privirile lui Take Ionescu erau concentrate cu o atentie cercetatoare pentru a identifica inlănțuirea cauzală a evenimentelor și a putea înțelege linia lor de directie. In fiecare zi isi dicta articolul pentru ziar, totdeauna interesant prin analiza situației, totdeauna palpitând de actualitate. Era omul politic intr'adevăr bine pregătit. Temperamentul lui însă nu era la înălțimea insusirilor intelectuale; avea indrăzneala ideilor dar nu avea curajul să infrunte adversitățile pe care le provoca. Era un democrat convins, poate unul din puținii oameni politici ai României dinainte de 1914, care a crezut cu sinceritate in necesitatea democratizării structurii sociale a țării. Când s'a desprins din partidul conservator, Take Ionescu nu a avut decât o jumătate de curaj, deaceia si-a intitulat partidul: conservator democrat. Firește, explicatii se pot găsi, dar nu mai putin, se mărturisește in chiar formularea conservator democratică acea ezitare, acea respiratie intretăiată a temperamentului care nu avea curajul să sustie integral o idee. Spiritul tranzactional stăruia in toate manifestările lui politice. Să fi fost hotărător și faptul că era fiu de negustor și moștenise acea supletă in negocieri, bucuros să afle o concluzie printr'o tranzactie intre două teze protivnice?

Cu totul opus temperamentului lui Take Ionescu, era Ionel Brătianu. Fire inchisă, de restrânsă comunicativitate, bănuitor si orgolios, cumpănind indelung inainte de a lua o hotărâre, Ionel Brătianu era de o neinvinsă tenacitate, obstacolele in loc să-l intimideze îi stimulau indărjirea, iar orice tranzactie i se părea o abdicare. S'a mentinut izolat pentru a creia in jurul lui pateticul distanței; dominator, aducea in viața politică vointa hotărâtă de putere, stiind să-si creeze mijloacele adecvate. Credea in destinul ascendent al poporului român, si se considera executorul politicei nationale a generatiei de la 1848.

Să nu uităm că pe câmpia Libertății, la 3 mai 1848, când Simeon Bărnuțiu își rostia istoricul discurs erau prezenți Alexandru Cuza, fratii Golești, fratii Brătianu, Kogalniceanu, Vasile

Alexandri,etc.adică elementele reprezentative ale revoluției naționale.

Un lung șirag de mosneni de pe valea Brătiei din Muscel ii transmisese acea pasiune de pământ,acea îndârjire cu care urmărea sporirea patrimoniului moștenit.Ionel Brătianu a negociat îndelung,înainte de a intra în acțiune și nu s'a decis decât după ce în prealabil și-a luat toate semnăturile menite să-i garanteze intrarea în posesie.La Conferința Păcii aceste două temperamente opuse nu puteau să conlucreze;spiritul tranzacțional al lui Take Ionescu și intransigența de mosnean a lui Ionel I.C.Brătianu nu se completau ,ci se excludeau.

In 1918,după pacea de la București,Take Ionescu întovărășit de un grup de deputați,a plecat la Paris.Pe acea vreme exponentul unei politici învinse nu era supus torturilor sau împușcat.Ajuns la Paris,Take Ionescu a constituit Comitetul național și a intrat în relații cu Pașici pentru a înlătura tot ce stăruia ca manifestă nemulțumire din partea Serbiei.Ionel I.C. Brătianu ,prin tratatul încheiat cu puterile aliate,obținuse și Torontalul,partea sudică a Banatului,cu majoritate populație românească.Această linie de frontieră provocase protestele și nemulțumirile Serbilor.

Take Ionescu avea în vedere imaginea configurației viitoare a Europei centrale și predominarea Ungariei în problemele politicei noastre externe;din această cauză el vedea necesitatea creerii unei unități,unui bloc al Statelor moștenitoare ale imperiului Habsburgic.Ideea "Micei Înțelegeri" lua contur în spiritul lui Take Ionescu și de aici obligația-în logica tranzacțională-de a înlătura toate motivele de nemulțumire ale Serbilor.Spre a se realiza"Mica Înțelegere",România trebuia să înceapă prin a plăti amiciția vecinilor;această mentalitate takistă a triumfat în politica externă a României Mari și vom găsi-o slăbind rând pe rând poziția fermă a unei politici naționale.Veți spune poate:"Mica Înțelegere" a fost o ingenioasă creație,căci a izolat Ungaria,zădărnicind revizionismul unguresc.Admitem că a fost o construcție diplomatică care a corespuns obiectivului,dar când au venit momentele de dramatică verificare,"Mica Înțelegere" s'a dovedit că în afară de o fatadă retorică nu avea nici un conținut politico-militar.Dar o întrebare logică ni se impune:"Mica Înțelegere" servea numai interesele României sau în chip egal interesa și Iugoslavia(regatul Serbo-Croato-Sloven,cum se intitula în 1919) ca și Cehoslovacia? Numai împotriva României se îndreptau revendicările revizionismului ungar?Coroana Sfântului Ștefan,invocată de Ungaria,îngloba vaste teritorii din Cehoslovacia și Iugoslavia ca și din România.Dacă interesul era comun,atunci de ce trebuia România să plătească în concesii pentru a realiza ceace corespundea unui interes comun?

Îmi amintesc că în iulie 1919-eram pe atunci directorul cotidianului "Bucovina" al lui Iancu Flondor-am fost însărcinat să întovărășesc pe Dori Popovici la Take Ionescu,cu misiunea de a-l convinge de legitimitatea frontierei istorice spre Polonia.In prealabil,Iancu Flondor ne-a preparat o bogată documentare privind frontierele Bucovinei,și între altele o hartă a Bucovinei din 1779 care forma argumentul decisiv pentru a înlătura pretențiile Poloniei asupra Văii Ceremusului.Ajunge să-și arunce cineva ochii pe o hartă ca să-și dee seama de absurdul delimitării frontierei realizată conform pretențiilor poloneze,fără nici un argument:nici etnic,nici istoric,nici strategic.

Iancu Flondor nu putea concepe o mutilare a frontierelor istorice ale Bucovinei,care,în judecata lui,trebuia încorporată României așa cum fusese în 1775 când a fost ocupată de trupele austriace.

Take Ionescu ne-a primit cu acea seducătoare bună-voință care forma trăsătura lui caracteristică.A ascultat cu atenție expunerea lui Dori Popovici,apoi făcu o mișcare repetată a degetului sub mustață marcând o enervare:"Ceremusul? Ceremusul? Ce înseamnă câțiva kilometri pătrați de teritoriu față de necesitatea alianței cu Polonia? Poftim! Ceremusul!".Cu timiditate, Dori Popovici a îndrăznit să obiecteze:"Totdeauna a fost teritoriu moldovenesc.Austriacii chiar l-au mințit în cuprinsul administrației Bucovinei.Este frontiera noastră cu Polonia de la Ștefan cel Mare.

Take Ionescu asculta vizibil enervat,făcând aceiași mișcare cu degetul pe sub mustață. "Frontierele Moldovei lui Ștefan cel Mare? De ce nu am cere și Pocuția? Nu ne ajunge cât am obținut?Ce mai vrem? Ceremusul să ne fie o piedică în realizarea alianței cu Polonia?Trebuie să fim nebuni.Pentru Ceremuș eu nu pot uita Rusia;plătim prețul unei alianțe necesare,pot spune vitale".

Făcând o mare sforțare de curaj am îndrăznit să întreb,cu o explicabilă sfială:"Polonia nu are în chip egal nevoie de alianța României,având o frontieră contestată de Rusia sovietică?"

Take Ionescu,un moment surprins,a tăcut,apoi a repetat același argument:"Ceremusul? Am descoperit însfârșit o nouă obsesie pentru a zădărnici alianța cu Polonia.Când examinăm probleme de politică externă să ne amintim de poziția noastră geografică,tinere".

Prestigiul de mare cunoscător al problemelor internaționale îmi impunea,firește,o respectuoasă tăcere;am reținut ,însă,această stranie concepție a unei obligații pe care o avea

România de a-si plăti prin concesiuni alianțele. Din nefericire, această conceptie, expresia unui complex de inferioritate național-politică, a devenit dogma ministerului nostru de externe.

Intelegerea cu Pasici s'a făcut de Take Ionescu in acest spirit. Dar ceace este inexplicabil in actiunea lui Take Ionescu, este faptul că nici un moment nu s'a gândit să se consulte, in prealabil cu Ionel Brătianu, nici cel putin n'a crezut oportun să-l informeze. Fără indoiala că isi da seama de rezistența pe care ar fi intâlnit-o, deaceea a considerat preferabil să-l pună in fața faptului implinit. Este deci explicabil că Ionel Brătianu, care avea o conceptie opusă, nu a acceptat pe Take Ionescu in delegatia României la Conferința de pace. Ar fi o greșală să se atribuie altor cauze inlăturarea lui Take Ionescu, de un așa de mare prestigiu in cercurile politice internationale. Ionel Brătianu nu se temea că va fi pus in umbră de Take Ionescu, inzestrat cu strălucite calități; era convins insă că spiritul concesiv, acea grabă de a complace, de a obtine succese cu orice pret, ar fi slăbit pozitia României.

Citind memoriile lui Loyd George in care evoacă indărătnicia cu care Ionel Brătianu apăra tezele României, iti amintesti de memoriile generalului Ignatiev in care subliniază intransigența lui Ion C. Brătianu. Acelaș spirit de mosnean care nu sacrifica nici o palmă de pământ din ceace el crede că este dreptul lui, se manifestă din tată in fiu.

Această atitudine mândră, intransigentă a lui Ionel Brătianu se rezima pe o nesdruncinată credință in valoarea poporului român, in misterioasa forță care anima chinuita lui existență in lunga și sbuciumata lui istorie. Acest om politic care nu era un doritor de popularitate, rămânând indiferent fată de cum se proecta in constiința masselor-asa de nestatornice in sentimente și precipitate in opinii contradictorii-accepta cu indiferență dispretuitoare ce se credea despre el. Orgoliu? O excepțională siguranță interioară? Și una și cealaltă.

Pe cât de sensibil era Take Ionescu la fluctuațiile opiniei publice, la nuanțările publicității, pe atât de indiferent era Ionel Brătianu. La aceste trăsături specifice ale caracterului se adauga si un robust nationalism.

Puțini oameni politici au avut o așa de nesdruncinată credință in destinul poporului român, in marele rezerve de energii care stăruiesc in complexul natiei, in rezistența fără egal la cele mai crunte incercări ale istoriei. Văzuse in decembrie 1916 armata română sfărâmată și resturile demoralizate, refugiindu-se in Moldova pentru a cădea pradă tifosului exantematec, unicul aport al Rusiei ca aliată. Aceeas armată care străbătuse toată gama suferintelor, in mai 1917 renastea ca legendara pasăre Phönix din propria cenușă, fiind gata a se infrunta din nou cu puternicul ei adversar. Victoria ofensivă de la Mărăști și rezistența eroică de la Mărășești au confirmat increderea lui Ionel Brătianu in forța poporului român.

Pentru el politica era in esență arta de a descifra anticipat liniile de miscare ale unei națiuni in istorie și de a-i inlesni să se realizeze, de aceea nu se lăsa impresionat de imediat, ci svârlea priviri indrăznețe in viitor.

Take Ionescu avea o redusă incredere in potențialul istoric al poporului român, al cărui destin, credea el, nu-i ingăduia să meargă tantos, ci să se strecoare; iar proverbul "capul plecat, sabia nu-l taie" trebuia să formeze indreptarul unei politici externe, abilitatea urmând să aducă corectivul proportiilor reduse ale natiei. Firește, abilitatea intra chiar in continutul tactic al unei politici de indrăznețe perspective, pentru Take Ionescu insă, abilitatea avea sensul unor renunțări repede consimțite, evident când nu erau cu totul substantiale.

Comitetul național român care a functionat la Paris, cu toată actiunea desfășurată pentru cauza României, nu a pregătit totuși atmosfera pentru politica lui Ionel Brătianu: apărarea integrală a drepturilor României, așa cum erau specificate in tratatele incheiate. Take Ionescu era convins că incheind armistitiul din noembrie 1917 și făcând pacea separată din mai 1918, România decăzuse din drepturile care decurgeau din tratate. Se stie că in Consiliul de Coroană din noembrie 1917, Take Ionescu a preconizat "triunghiul mortii" adică o rezistență in centrul Moldovei, formând un front intr'un triunghiu. Această propunere absurdă a fost inlăturată de generalul Averescu care a dovedit, din punct de vedere militar, aberația unei asemenea retrasări intr'o rezistență care nu ar fi putut dura nici 10 zile și ar fi egalat cu o sinucidere.

La 25 octombrie 1917, bolșevicii preluaseră conducerea Rusiei. Primul act al noului guvern a fost publicarea tuturor tratatelor secrete, anunțând in acelaș timp desființarea diplomației secrete. Noul guvern revolutionar declara anulate, fără nici o rezervă, continutul tuturor tratatelor secrete. Ca o consecință logică a acestei atitudini, guvernul bolșevic propunea pacea tuturor popoarelor beligerante "o pace democrată", fără anexiuni, nici despăgubiri, fie sub forma de anexiuni, fie de compensații materiale sau pecuniare. Decretul de pace dat de Lenin specifica: "guvernul consideră ca cea mai mare crimă contra umanității să se continue războiul in scopul de a impărti intre natiuni puternice și bogate teritoriile popoarelor slabe pe care le-au ocupat; el declara solemn decizia lui de a semna imediat conditiile de pace care vor pu-

ne capăt acestui războiu,condiții egal de drepte pentru toate natiunile fără excepție".Astăzi se poate verifica ce se ascunde totdeauna sub masca pacifismului bolșevic.

Cum generalul Dukhonin;comandantul -șef al armatei rusești a refuzat să înceapă negocierile de armistițiu cu Germania și Austro-Ungaria,a fost revocat,iar in ziua de 9 noembrie 1917 Lenin dădea lovitura decisivă pentru anarhizarea și descompunerea totală a armatei rusești. Printr'o depeșă trimisă tuturor regimentelor armatei de operațiuni,Lenin cerea soldaților să-și asume ei cauza păcii:"regimentele care se găsesc în poziție pe front trebuie să aleagă imediat delegați care să angajeze oficial negocieri de armistițiu cu inamicul".La 14 noembrie, Germania și-a dat consimțământul la propunerea făcută de guvernul bolșevic de a angaja negocieri de pace;și la 20 noembrie începeau negocierile de la Brest-Litovsk.In aceeaș zi,generalul Cerbacev a propus generalului Mackensen și Arhiducelui Josef începerea imediată a negocierilor de pace pe frontul românesc.Pentru a se înțelege valoarea decisivă a acestui act este bine să amintim că generalul Cerbacev era comandantul suprem al armatei rusești aflătoare in Moldova.Pe ziua de 26 noembrie s'a încheiat la Focșani un acord de armistițiu care a devenit obligatoriu pentru România.

Acest scurt istoric a înlănțuirii evenimentelor arată clar poziția de victimă a României, obligată să aleagă între sinuciderea colectivă a triunghiului morții;propus de Take Ionescu și acceptarea resemnată a armistițiului impus de Rusia.In ce măsură poziția politică a României față de aliați putea fi socotită ca slăbită prin faptul că s'a supus unui armistițiu care i-a fost impus de propriul ei aliat?Temerile lui Take Ionescu deveneau un non-sens,atunci când se publicase de către bolșevici toate arhivele secrete din care reeseau negocierile de pace separată Sturmer-von Jagow,negocieri având ca preț al acordului împărțirea României.Aceasta trebuia să fie tema de propagandă a Comitetului național român pe care il conducea la Paris Take Ionescu,ori tocmai asupra actului de trădare al Rusiei tariste Comitetul național a păstrat o complectă tăcere,cu atât mai de neînțeles cu cât Take Ionescu nu avea nici o simpatie pentru Rusia.Poate din punct de vedere european,in acel moment,se cerea menajarea regimului țarist pentru a nu se legitima lovitura de Stat bolșevică;dar actiunea Comitetului național trebuia să fie subordonată exclusiv intereselor românești,punând in lumină poziția dramatică a României,rând pe rând trădată de regimurile rusești.Astfel s'ar fi putut pregăti atmosfera necesară tezei românești,susținută cu atâta elocvență intransigentă de Ionel Brătianu.

Aceasta ignorare a intereselor românești si preocuparea exclusivă de punctul de vedere zis european a devenit o normă definaltă politică românească pentru acei pe care i-am putea numi parodia de europeni ai politicei noastre externe.Generatia de la 1848,care a preparat actul unirii gândia românește,era preocupată numai de utilizarea diferitelor momente ale politicei europene pentru a servi ideea românească.Ionel Brătianu isi află o perfectă echivalentă in Cavour,prin luciditatea cu care a știut să utilizeze fiecare fază a conflictului european in tot timpul neutralității,valorificând la maximum contributia României la cauza aliaților.Fără Cavour unitatea Italiei întârzia,poate,o jumătate de secol;fără Ionel Brătianu indoelnic că s'ar fi înfăptuit România Mare.

La Conferința păcii,Ionel Brătianu s'a găsit in fața unor aranjamente făcute de Take Ionescu cu Pasici,iar micile manevre de culise nu făceau decât să accentueze ostilitatea lui Clemenceau față de șeful delegației române.

La Paris ca și in țară,considerentele de politică internă aveau precădere asupra imperativelor politicii naționale.

Intransigent până la capăt,Ionel Brătianu a părăsit Conferința păcii,refuzând să accepte clauza minorităților.Dar politica României a avut un interpret așa de categoric,așa de elocvent intr'o nobilă afirmare a ideii naționale.Din nefericire,Ionel Brătianu nu a fost secondat de opinia publică românească.Partidul liberal intrase in faza agonică:avea cadrele intacte,dar ele reprezentau doar structura unor interese,nu mai aveau nici un conținut de entuziasm,nu mai simțeau istoria care germina in tălăzuirea de pasiuni sociale răscolite de războiu.In loc să fie contopit cu aspiratiile noui ale poporului român,partidul liberal era juxtapus si condus de interese divergente in raport cu interesele masselor populare.Fără îndoială că Ionel Brătianu era un dominator,un temperament dictatorial,dar era prea inteligent, avea un instinct prea sigur ca să nu fi știut să utilizeze elementele care asigurau o popularitate partidului,insă nu mai simțea necesitatea de a menține contactul cu massele,atunci când isi avea organizat mecanismul constitutional care să-l dispenseze de adeziunea masselor. Rolul pe care il deținea Barbu Stirbei ca șef al camarilei ii asigura deciziunea factorului constitutional.Așa se explică faptul că acelaș om care in septembrie 1913,după campania din Bulgaria,publica in revista lui C.Banu "Democratia" faimoasa scrisoare prin care preconiza expropierea și colegiul unic(formă temperată a votului universal) program situat in ambianta europeană din acea epocă poate fi socotit ca un adevărat program revolutionar,dupa 1919 an-

ticipatorul social a devenit de o stranie opacitate față de transformările structurale pe care el le provocase.

Fără exagerare,se poate spune că Barbu Ştirbei a fost nefast nu numai pentru viața constituțională a României,dar şi pentru Ionel Brătianu,cumnatul lui,căruia i-a anulat puterea de ascultare a vuetului de viață nouă care freamăta lumea satelor.

Haretismul,generosii(socialistii in frunte cu Vasile Mortun,Ion Nădejde,Dr.Radovici,George Dimanadi,etc.intrati in partidul liberal) poporanistii(grupul Stere de la Viața Românească) toate aceste elemente animatoare ale spiritului democrat au fost anulate pentrucă in locul contactului cu massele țărănesti,chemate la viața politică,să se reducă existenta partidului liberal la contactul cu Barbu Ştirbei care asigura preluarea puterii cu totala ignorare a voinței populare.Blestematul şef al camarilei a anulat partidul liberal.

In 1919,când Ionel Brătianu era intr'adevăr cel mai autentic reprezentant al politicii naționale,nu mai avea in spatele lui decât masiva ostilitate a opiniei publice care nu-l înțelegea şi nu-l seconda.In anul când Ionel Brătianu dădea cea mai inaltă expresie voinții de afirmare in istoria poporului român,in anul in care România exercita mandatul de jandarm al Europei lichidând revoluția comunistă a lui Bela Kuhn şi salvând Ungaria din mâna bandelor teroriste,şeful partidului liberal atingea maximum de impopularitate.Intre Ionel I.C.Brătianu şi opinia publică se căscase o prăpastie.Fără indoială,o mare nedreptate,dar opinia publică nu făcea decât să reactioneze față de dictatura de iatac a camarilei,dictatură pe care Ionel Brătianu o anexase partidului.Rezultatul acestei inlocuiri a voinții naționale prin voința camarilei,pe planul politicii externe a fost promovarea politicii lui Take Ionescu ca spirit,ca concepție,ca metodă.Un moment ne eliberasem din umbra Sublimei Porti ca să revenim la vechile şi umilitoarele tradiții.

Şi până azi stăm sub apăsarea acestui spirit servil de abdicare,de lipsă de curaj in judecarea evenimentelor in raport cu interesele românești.

Vom examina politica externă a României in cei 20 de ani de pace.

Pamfil S E I C A R U

Palma de Mallorca mart 1950

R O M A N E , I N C O T R O ?

In emigrația românească ,incepe din ce in ce să prindă formă,credința că ne aflăm pe un drum gresit,că lucrurile nu mai pot merge așa cum au mers până acuma.

Emigrația românească este impărtită nu numai in grupuri,dar şi intr'o puzderie de grupulețe, care şi-au declarat război pe viață şi pe moarte,care se urmăresc cu inversunare,care caută să se extermine.Ca şi cum nu ar exista un inamic comun-comunismul-,lupta se dă astăzi intre grupurile anticomuniste,comunismul fiind trecut nu numai pe al doilea plan,dar şi uitat completamente.

Așa cum mi-am inceput articolul,ar părea desigur că incep să fac mea culpa,că recunosc a fi gresit.De loc.Chemarea a inceput o luptă titanică,Chemarea intelege să continuie această luptă,Chemarea a fost şi este obligată să ducă această luptă.

Clienții Chemării,in cap cu dl Ring,caută să demonstreze că noi suntem singurii care atacăm pe Românii anticomuniști,că noi semănăm dissensiunea,ca noi adâncim neințelegerile,că in fond noi am fi aceia din cauza cărora nu se poate realiza unirea.Toți Românii cinstiți insă, stiu că acesta este un neadevăr,după cum o ştie dl Ring insăşi.

Dacă acestă ar fi un adevăr,atunci ar insemna că inainte de apariția Chemării(lo oct.1949) o armonie completă domnia in sânul emigrației românești,că toate grupările politice trăiau in pace,că toți luptau cot la cot contra comunistilor,şi că multimea era inundată de solicitudinea pe care o intâlnea pretutindeni,atât din partea oamenilor politici,cât şi din partea diferitelor organisme de asistență.

Ori toata lumea ştie că lucrurile nu se prezintă așa.Români"de marcă"existau in străinătate incă inainte de sfârsitul războiului(Dnii Gafencu,Tilea,Creteanu,Davila,Anastasiu) şi incepând cu anul 1946,incep să sosească dnii general Rădescu,Preda Buzescul,Visoianu,Augustin Popa,Veniamin,etc.Au inceput imediat consultările şi tratativele-o reuniune a avut loc in Elvetia-dar rezultatul a fost cel de totdeauna-ceartă.Şi cearta aceasta nu s'a terminat nici după constituirea comitetului național,comitet in care emigratia isi pusese mari nădejdi,nădejdi care erau impărtăşite desigur şi de Românii din țară.

Din nefericire,emigratia cunostea penibilele opinteli,lupta surdă pe care si-o purtaserâ partidele timp de mai bine de doi ani,urâtul spectacol dat nu numai Românilor refugiati,dar si străinătătii insăsi.In acest timp desigur,mărimile nu mai avusesera răgazul necesar pentru a se ocupa si de nevoile celor ce sufereau.

Dar oricum,data constituirii comitetului national a fost o zi in care refugiatii au răsuflat usurati,o zi in care sperantele au inceput să se infiripeze.Toti au crezut că deacum inainte luptele fratricide vor inceta,că deacum inainte se va face ceva,atât pentru Românii din emigratie,cât mai ales pentru Românii rămasi in paradisul Anei Pauker(românca de origină germană,cum am aflat dintr'un articol publicat in gazeta dlui general Rădescu).

Dar n'a fost asa.Certurile au isbucnit cu mai multă furie,neintelegerile si-au mărit proportiile,si nu s'a făcut nimic,absolut nimic, decât cel mult o cocolosire a partizanilor.Dacă cineva doreste să se pună la curent cu stadiile acestor certuri din sânul comitetului national,il sfătuim să consulte colectiile tuturor ziarelor românesti din exil,si in special, "hebdomadarul" Bire. Nu va găsi desigur nimic in oficiosul partidelor politice "La Nation Roumaine" pentru motivul usor de inteles că acest jurnal era beneficiarul singurei activităti positive ale sefilor emigratici-cocolosirea partizanilor-;si nici in gazeta dlui Herescu pentru că acest ziar pluteste in sfere senine,si găseste că singurul lucru care interesează emigratia si străinatatea in 1950,este dovedirea latinităţii poporului român.

In toate celelalte publicatii vor găsi atacuri in contra comitetului national;din nefericire toate aceste atacuri sunt mai mult decât justificate.

Deci disensiunea a existat din momentul in care personalitătile românesti s'au pus in contact,si această disensiune a crescut in fiecare zi,până la data de 10 oct.1949.Chemarea nu a putut contribui cu nimic,absolut cu nimic la neintelegerile despre care a fost vorba,pentru simplul motiv că nu exista.Până la data de 10 oct.1949 deci,nici un om politic român nu a fost atacat de noi.

Au atacat insă altii.Pentru documentare,cititorul e rugat să consulte colectia Erei Noi a dlui Alex.Visan,unde Preda Buzescul si Creteanu sunt denuntati a fi fascisti si unde se atacă chestiunea fondului elvetian. Deci Era Nouă si nu Chemarea a atacat intâi pe membrii comitetului national si pe dilapidatorii banului public.

Este drept că aceste atacuri nu au avut nici un răsunet si că beneficiarii fondului furat la Berna,nu i-au dat nici o importantă.Cu totul alta a fost situatia,in momentul in care Chemarea a intrat in lupta de demascare a impostorilor.Care este oare motivul pentru care atacurile lui Visan au rămas fără efect si că atacurile Chemării au răscolit emigratia românească? Intr'o discutie avută anul trecut cu dl Pamfil Seicaru,acesta a spus:

-Da,Visan a atacat chestia fondului elvetian,dar cei in cauză nu se sinchisesc.Cauza? E simplă.Visan e circumcis.Când îi voi ataca eu,vor juca pe jaratec,pentru că eu Pamfil Seicaru,nu sunt circumcis.

Si asa a fost.Dar pe lângă cauza arătată de dl Seicaru,mai există una si noi credem că aceasta este cea principală:dl Seicaru are talent,pe când biecul domn Visan e cam in suferintă in ceiace priveste acest capitol.

Si din momentul aparitiei,Chemarea a devenit inamicul numărul unu,inamicul ce trebuiește exterminat prin orice mijloc.Cititorii stiu că pentru ajungerea acestui scop,cei atacati au fost capabili să recurgă si la miselia de a ne pârâ la politie că suntem agenti comunisti.

Miselia nu a reusit,si acuma,clientii Chemării incearcă să convingă lumea că atacurile noastre sunt dăunatoare luptei anticomuniste, că-cu voie sau fără voie-facem jocul comunistilor. Atacând comitetul national,atacând pe Augustin Popa si pe ceilalti beneficiari ai banilor furati,atacând pe colonelul X care s'a sustras datoriei de onoare de a merge pe front atacând pe drul Y care-si cumpără jucării pentru copii din fondul de asistentă,dăunăm luptei de desrobire.

Dar mă rog,numai atacurile contra membrilor comitetului,contra membrilor partidelor care constituiesc comitetul,contra organelor de asistentă patronate de comitet,sunt dăunătoare luptei de desrobire? Sau sunt tot atât de dăunătoare si atacurile duse contra membrilor unor grupări ce nu intră in constituția comitului? Am putea spune că cele trei partide plus gruparea dlui general Rădescu formează guvernul,iar legionarii si independentii constituiesc opozitia.Este oare democratic a interzice opozitiei să critice atunci când din nefericire are ce critica?Este oare democratic a declara tabu toate actele membrilor care formează majoritatea(o majoritate teoretică bineinteles) ?

S'ar putea răspunde că trăim vremuri exceptionale,in care jocul normal democratic nu poate fi pus in aplicare,si că deci in asemenea exceptionale momente,orice atac in contra guvernului este dăunător tării,si devine criminal.Bine,dar atacurile duse in contra membrilor opozitiei nu este dăunător tării?

Noi credem că dacă se argumentează că a ataca guvernul este dăunator actiunii de eliberare,atacurile contra membrilor opozitiei, este dăunător in aceiasi măsură. Si orice om de bună credintă trebuieste să fie de părere

noastră. Căci nimeni nu va putea declara justă aplicarea a două măsuri.

In concluzie, noi considerăm că atacul dus de o grupare anticomunistă românească contra unei alte grupări, este tot atât de vinovat ca și atacul dus contra unei grupări majoritare. Au existat sau există atacuri in contra opoziției? Știe toată lumea că da. In cazul acesta, vinovăția ar putea fi aruncată asupra celui care a inceput să atace. Și nu noi care suntem o publicație independentă, am inceput atacurile. Din contra, atacurile au fost incepute de gazetele partidelor politice "La Nation Roumaine". In toamnă această gazetă a publicat un articol in care o personalitate in afară de politică, I.P.S.S. Mitropolitul Visarion Puiu, a fost taxat, prelat aventurier", legionarii-o grupare de opoziție-erau numiți asasini, iar un ofiter superior era gratificat cu epitetul de nulitate. După cum se vede, termenii utilizati de oficiosul partidelor, nu sunt cu nimic inferiori in violență termenilor intrebuințați de Chemarea.

Și legionarii, grupare de opoziție, au fost atacați constant de Era Nouă care-i numește "cămășari verzi" de Bire si de Resistența și apoi Patria dlui general Ion Gheorghe. Și nimeni nu s'a scandalizat. Nici un membru al comitetului național n'a protestat, nici un membru al partidelor de guvernământ nu a condamnat aceste atacuri. Ba din contra, și-au frecat toți mâinile de bucurie. Și intrebăm: aceste atacuri, atacuri care zădărnicesc formarea unui front comun de luptă, front in care prezența legionarilor este mai mult decât necesară nu numai prin număr, dar si prin spiritul de sacrificiu si experiența in lupta clandestină, nu bucură pe romînca de origină germană citată mai sus si nu face jocul lui Bodnăras si Burăh Tescovici? Răspunsul să si-l dea fiecare.

Vedeți dar că atacuri violente in contra grupărilor anticomuniste au existat inainte de aparitia Chemării si că ele au continuat și după aceia. Dar după aparitia Chemării au inceput vaetele, au inceput țipetele. Dar cei care țipă astăzi, se simteau foarte bine inainte de 10 Octomvrie 1949. Democratia franceză care dă presei o largă libertate, era considerată bună, foarte bună chiar. Astăzi insă nu mai este buna. Căci insemnează că nu mai consideri bună democratia franceză, de moment ce garanțiile pe care ti le oferă ea, nu le mai găsești suficiente si faci apel la mijloace neprevăzute in legi. Căci spadasinii acestia ai condeiului socot că o țară este democrată numai atunci când le permite numai lor să scrie ce vor si să atace pe cine vor. Când s'a ridicat in fața lor o altă spadă au alergat la autorități ca să ne declare comunisti. Pe acesti democrați balcanici si procedeele lor ii cunoastem bine din țară. Contactul cu democratiile apusene nu i-a schimbat de loc.

Chemarea a pornit atacurile numai in momentul in care ceilalți provocau disensiunea in sânul emigratiei românesti, când anticomunisti autentici, anticomunisti ce au in spatele lor zeci de ani de luptă in contra lui Stalin, erau miseleste atacati de "anticomunisti" de dată recentă, de "anticomunisti" veniti in străinătate cu pașapoarte și devize, de "anticomunisti" care au colaborat cu ocupantul sovietic. Odată declanșate atacurile Chemării, anticomunistii de dată recentă au inceput să joace pe jaratec, cum spunea maestrul Pamfil Seicaru. Explicatia? Emigratia românească găsea exprimarea propriilor ei gânduri. Nu Chemarea a provocat nemultumirile; nemultumirile existau, Chemarea n'a făcut altceva decât să le exprime.

Noi considerăm că a imbrăca un lepros in straie de mătase, prezentându-l drept salvatorul neamului, este o crimă. Nu noi care am arătat ca cel cu straie de mătase-comitetul national-este lepros suntem criminali. Criminal este leprosul care-si ascunde teribila boală de care este ros, iar cei care spun: e drept, e lepros, dar dacă o spunem facem jocul Anei Pauker, sunt complicii criminalului.

Aceasta este situația; nu noi suntem cauza desunirii, noi suntem doar aceia care am demascat pe vinovati. Dacă lupta Chemării nu ar fi cinstită, dacă cele scrise de noi nu ar fi adevăruri, nu ar fi avut nici un ecou in emigratia românească, iar cei atacati nu s'ar sinchisi cum nu se sinchisesc de atacurile lui Alexandru Vișan sau ale lui Camil Ring.

Și totusi, considerăm că ne găsim cu toții pe o linie gresită. Ne atacăm, ne injurăm, ne sfâșiem si inamicul real e uitat.

E momentul ca să se sfarșească toate acestea. E momentul să ne infrățim, să ne aliniem in frontul anticomunist, să ne simțim cotul. Dar cum? Căci Chineată nu va mai admite să meargă la moarte dacă dl Boilă si dl Augustin Popa isi aranjează locurile la partea sedentară, și nici un român nu mai poate admite să lupte scuipându-și plămânii la Ripolin, in timp ce fostii colaboratori ai ocupantului sovietic se martirizează la Grand Hotel.

Să le intre tuturor bine in cap că aceasta este o imposibilitate.

Trebuieste găsită linia justă pe care să se poată și să accepte să se așeze toți Romanii anticomunisti. Trebuiesc găsite punctele care să ceară sacrificii egale tuturor, să nu mai existe profitori, să nu mai existe exploatatori.

Mi-am frământat mintea și am convingerea a fi găsit aceste puncte. Le voiu expune in numărul viitor, fără să am pretentia a fi reusit să fac un plan perfect, fără lipsuri si fără goluri. Dar ceilalti Români vor avea deschise coloanele Chemării, pentru a-și prezenta observațiile si criticile.

N.S.GOVORA

C A L V A R U L U N U I N E A M

2

A doua zi,interogatoriul.Sever,aspru,cu injurături si inghiontiri pe sub coaste.

-Mărturisește câine! Mărturisește tot și cât mai repede,că n'am timp de pierdut cu tine.

Să marturiseasca? Ce? In fata unei lumini de 300 de **wati** ,omul nostru căuta mereu să-și ferească ochii din calea razelor orbitoare de care il desparte numai un metru distanță.Fruntea il frige ca si tâmplele.Creerul și-l simte clocotind sub teastă.De partea cealaltă a biroului,comisarul de serviciu,plin de viață,musculos,cu mânicile cămășii suflecate ,se joacă cu revolverul intr'o mână și cu vana de bou in cealaltă,isbind cu ea,din când in când,in tablia de lemn a mesei,voind să arate prin aceasta ce-l poate aștepta dacă tot se mai incăpățânează in-mutenie.

-N'am ce mărturisi-răspunde sec,cu vocea tremurândă,interogatul.

O nouă isbitură in masă.De data aceasta, mai tare.Comisarul sare in picioare,scăpând printre dinți,o injurătură a Sfantului Sfinților din calendar.

-N'ai ce să mărturisești? Binee! Te fac eu să-ți aduci aminte si de laptele supt de la mama-ta.Asteapta!

Apăsă pe butonul unei sonerii.Un om lat in spate,clătinându-și trupul voluminos de pe un picior pe altul,apare de după o ușă desprinsă secret din perete.Comisarul ii face un semn cu pumnul ridicat până la mijlocul trupului.Omul nostru se simte scuturat din scaun,ca o papusă, privit țintă in fată de noul venit,și cade trăznit pe scaun de dureri groaznice in pântec,jos. Câteva clipe numai a fost **lăsat** să se sbată in spasmuri.Aplecat de trup,in timp ce isi freca locul isbit căutând să-și aline durerea sfâșietoare,un alt pumn repezit sub bărbie l-a făcut să uite ascutisurile de sabie care-l impungeau in carne pentru a-și espectora sângele din gură.Bruta s'a retras satisfăcută.Comisarul a prins a măsura incăperea biroului in lung și'n lat isbind cu vâna de bou fiecare mobilă.De două ori a prelins-o pe ceafa omului răsturnat in scaun.Interogatul a simțit-o rece,șerpuitoare.

-A fost numai inceputul.Iti promit să,te scutesc de restul dacă recunosti de bună voie că lucrezi pentru americani,că esti spion in slujba lor.Am dovezi precise.

Făcu ocol biroului și trase smucit,un sertar.Cu mișcări repezi scoase o cutie de metal invelită intr'un ambalaj colorat reprezentând un copil bine hrănit,zâmbitor.

-Despre asta ce zici? Uite dovada ca esti in slujba lor.A fost găsită in casa dumitale. Tot mai tăgăduiești?

A rămas consternat.Nu putea pricepe nimic.Altceva il preocupa in clipa aceia.Gândul că in urma arestării i-a fost răvășită casa, ilumplea de groază.Pentru cutia aceia goală avea răspunsul.Dar ce justificare să dea,dacă au găsit in ascunzisul ei din spatele icoanei portretele cele mai dragi ale sufletului românesc? Poate,gândea,nu va fi prea asupritoare vina că a cumparat,candva,dela soldații rusi care-și vindeau hrana pentru băutură,o cutie de lapte pudră pentru copii.Ce vinovăție sa cumperi ceva de vândut? Pentru băutura de care nu se despărteau nici ziua nici noaptea,rușii ar fi fost in stare să-l pună la mezat chiar pe Stalin daca s ar fi gandit că valoreaza măcar o copeică.Dar tablourile Regelui și al Reginei? Cum va răspunde intrebărilor? Nu-și face reprosuri că le-a desprins din rama lor din biroul in care lucra si le-a dus acasă după isgonirea capului incoronat.Ideia aceasta n'a fost propriu zis a lui.Văzuse,in timpul războiului,in Rusia,cum oamenii desgropau dela rădăcina unui copac icoanele si odăjdiile preotilor ascunse acolo din cauză furiei antecriste bolsevice."Dacă bisericile au fost transformate in staul de vite,magazii de cereale sau teatre,am vrut cel putin să scăpăm ce ne-a mai rămas in suflet:credința in Dumnezeu",spuneau oamenii cu lacrimi in ochi,sărutând vestmintele putrezite și icoanele ruginite de scurgerea anilor...

-Tăcerea aceasta inseamnă recunoastere.Semneaza declaratia asta și esti liber,

Omul nostru a cetit mai intâi hartia ce i s'a pus dinainte.Scrisă pe ambele fețe,cu masina,declaratia continea o seamă de invinuiri imaginare.Trebuia să admită că intr'o zi anumită a făcut o plimbare cu o masina a legației americane,că a predat documente privind relațiile economice dintre Romania si U.R.S.S. primind in schimb o importantă sumă de bani in monedă străină pe care a schimbat-o apoi la bursa neagră prin intermediul unui cunoscut bancher bucurestean.Si-a dat seama imediat că a-și pune semnătura in josul hârtiei ar fi insemnat să comită o crimă impotriva bancherului evreu care ar fi fost imediat arestat și judecat pentru trafic la bursa neagră cu valută străină.A refuzat,impingând hârtia cu dispret.

Mânia comisarului s'a deslănțuit acum nepotolită.Vâna de bou a intrat in functiune și isbea peste tot,dar mai ales peste cap.Omul suporta loviturile scrâșnind din dinți și strangând din pumni.Se ferea din calea isbiturilor pe cât putea,dar fără folos.A căzut jos din scaun,lesinat.Si-a revenit in fire abia la a doua găleată cu apă svârlită suvoi

rece peste obraz.Asa ud până la piele cum era, a fost târât si aruncat apoi din nou in beciul intunecos.Oamenii dinauntru i-au venit imediat in ajutor dându-i fiecare cate ceva de invelit: o pătura numai găuri,o haină.L-au intins apoi pe singurul pat de scanduri,punându-i drept căpătâi cana de apă.

O săptămână incheiata a zăcut in dureri.Isi simtea moi toate oasele;carnea ii era numai noduri,muschii sdrobiti.

Asa dar,fără nici o sperantă de scăpare.Invinuirea era prea mare ca să se mai poată gândi la revederea copiilor si a soției.Se inscena un proces de talie impotriva unor oameni politici si a unui grup de fosti industriasi si bancheri, si totul trebuia aranjat din timp cu minutiozitate.Sinistra farsă avea să coste viața multor oameni nevinovati.Procesul inscenat in birourile capitonate ale Kremlinului trebuia aranjat de asa maniera incât să fie implicati si câtiva reprezentanti politici ai Statelor Unite.Fiindcă nimic nu se aranjează dela București sau Moscova fără a se arunca oprobiul public asupra Americei,Angliei sau Franței.Toate aceste țări, mai bine spus ,numele tuturor guvernanților acestor trei puteri occidentale,sunt tăvălite in noroiul propagandei,scrisă sau vorbită, si niciodată nu se uită a se prosl'avi Uniunea Sovietică,"farul înțelepciunii care luminează peste toate popoarele,țară care vrea binele intregii omeniri".

O săptămână de suplicii,fără hrană,fără lumină,fără ingrijire medicală.O zicală românească spune:"Să nu dea Dumnezeu omului atât cât poate să ducă".Si omul nostru a suportat,in cele sapte zile,toate privațiunile morale si materiale.Un singur lucru il bucura:n'a mai fost chemat la interogatoriu,n'a mai avut deci neplăcuta ocazie să fie injurat si maltratat.Infectia desgustătoare din beciul rece si umed, i-a devenit prietenă.Urmărea,atât cât îi dădea voie amărăciunea din adâncul sufletului,imbulzeala detinutilor dimineața când trebuia dus afară ciubărul cu escrementele omenești.Pentru toti era ocazia-fericita ocazie-de a putea iesi pentru câteva minute afară,la aer,la soare,la viață.Când trăia in libertate,omul nostru refuza să creadă că omenia este dusă atât de departe incât incarceratul să nu aibă permisiunea nici să-si facă necesitățile fiziologice,afară la W.C. Acum avea sa cunoască această fără de lege,dupa cum,până la sfârsit,avea să cunoască intreaga gamă a schingiuirilor si privațiunilor morale.

Regimul comunist din România,nu numai că a fost copiat aidoma după toate sistemele de batjocură umană născocite de mințile bolnave ale Moscovei dar,slugi credincioase,membrii politiei de securitate s'au untrecut pe ei insisi inițiind metode diabolice care pun in umbră toate născocirile inchizitoriale.Cu titlul de simplă informatie,relatăm că,pe lângă politia de securitate si comandamentul miliției Capitalei,există un serviciu special creiat si atașat ministerului afacerilor interne,serviciu insărcinat cu căutarea celor mai draconice sisteme de tortură.Si omul nostru,ca aproape oricare ins trecut prin beciurile politiei,a avut să suporte toate chinurile,toate maltratările,dela A la Z.Si nu e de mirare ca cineva să recunoască orice invinuire i s'ar aduce!

Dar sa urmărim mai departe ce se intâmplă cu noul nostru intemnițat.Din când in când,după patru zile a fost cercetat de un milițian si intrebat,cu blândețe in glas,cum se simte. Fusese sfătuit mai dinainte de către tovarășii de suferință,să răspundă totdeauna că îi este din ce in ce mai rău.A fi spus că nu mai simte nici un fel de durere,ar fi insemnat să fie luat din nou la cercetări.Si totusi,in a opta zi,a fost svârlit din pat de către omul cu vocea blândă si târât din nou in biroul in care fusese chestionat prima dată.Comisarul cel musculos l-a intrebat iarăsi:

-Ei,te-ai hotărât să vorbești?

Si cum nu primi nici un fel de răspuns,făcu semn omului de lânga el,soptindu-i:

-Aplică-i litera B!

Dus in altă camera a fost descălțat si bătut la tălpi cu nuiele subțiri;bătut până a țâșnit sângele;bătut până a obosit călăul.Omul nostru prefera să fie impuscat,să i se dea o otravă cât mai puternica,decât să mai indure suplicile.Dar era o "piesă" prea prețioasă si trebuia menținută in viață până marturisește ceiace căuta politia să afle.

A fost dus in altă incăpere,cu pat,asternut curat,cu lumina spânzurată in tavan.I s'a dat chiar si mâncare:un pește sărat.Apă nu.Chinurile foamei ii dădeau lesin.Si totusi nu s'a atins de mâncare.S'a crezut oarecum scăpat. Cel puțin de mirosul pestilențial din beciul cel umed.Si-a dat seama curând că i se pregătea un alt tratament,mai grozav decât cel de până atunci.Peretii camerii erau de scânduri si orice sgomot ajungea la el in cele mai mici amănunte.Lipită de mica lui incăpere in care abia dacă putea face doi pasi,era instalat "arsenalul"-cum îi numeau arestații-camera de adevarată tortură.Zi si noapte omul nostru avea să audă țipetele sfâsietoare ale cercetaților.Nici palmele adânc apăsate peste urechi nu puteau sa opreasca urletele de fiare injunghiate ale celor chinuiti.Se gândea cu teamă crescândă că in curând va face si el cunoștință cu uneltele de tortură.Si a făcut.Prima "operație" a fost cercul.Il descrim in amănuntime după relatările putinilor fericiti care au mai văzut lumina zilei.Un cerc ca toate cercurile,din metal gros cât degetul cel mic,cu ghinturi pe laturile interioare si prevăzut cu mecanism simplu care permite strângerea si lărgirea.Dacă n'am profana cele bisericesti, l-am comara cu cununiile pe care preotul le

pune pe capetele celor ce vor să se lege inaintea lui Dumnezeu. Aplicat peste cap, in așa fel ca să fie cuprinsă și fruntea până la jumătate, cercul de tortură este strâns incetul cu incetul până incep să se audă trosniturile oaselor. Gândiți-vă la ce dureri este supusă ființa omenească ca să puteți înțelege ce se petrece in camerele inchizitoriale ale miliției. Ghinturile de pe laturile dinăntru pătrund in carne și nu arareori sparg osul. A trecut și acest examen de resistență socotind că altul mai sever nici că ar putea sa existe.

Aruncat din nou in spelunca, s'a simțit parcă mai bucuros găsindu-se alături de confratii in suferință. Prietenii l-au vindecat după câteva zile, intrebuințând un leac numai de ei cunoscut. I-au pus comprese de urină. De acum in colo, dupa ce n'a mai simtit nici o durere, a putut să stea mai mult de vorbă cu cei din jur, ascultându-le păsurile.

Primul i s'a spovedit un inginer, arestat de cinci luni și neinterogat incă, invinuit de a fi făcut un raport nefavorabil materialului feros venit din Uniunea Sovietică.

-Mi s'a dat să fac o lucrare, spune inginerul-dar n'am reușit fiindcă ferul ce mi s'a trimis era de densitate slabă și prezenta multe porositați. Amenințat in repetate rânduri cu trimiterea in judecată pentru delictul de sabotaj, după ce am consumat in zadar 1000 kg. de fer, am inaintat un raport organelor de resort, cerând material de duritate mai mare. Gresala mea a fost de a fi scris că ferul venit din U.R.S.S. nu poate fi prelucrat din cauza unui mare număr de deficiențe. Prin nu știu ce intâmplare, raportul meu a căzut pe mâna lui Marin Florea Ionescu, fost tâmplar, membru in Prezidiul Marei Adunări Naționale, acela care in timpul cât a fost director general al Casei Centrale a Asigurărilor Sociale, a dilapidat suma de 8 milioane lei. In loc să fie dat afară din slujbă si să se găsească el in locul meu azi, a fost inlocuit și avansat la rangul de diriguitor pe toată țara.

Altul, patronul unui magazin cu articole de menaj, este invinuit că n'a plasat, la loc de cinste, in vitrină, portretele trinității Marx, Engels și Stalin și că, in plus, așa cum era aranjat galantarul, a pus un cuțit deasupra pozei lui Stalin!

Un preot bătrân, impreună cu dascălul său este arestat pentru marea crimă că a ținut Biserica deschisă intr'una dintre sărbătorile religioase steargă din calendar si că a indemnat poporenii să vină la slujbă. Ori, in ajun, jandarmul dăduse ordin ca de Sfântul Ilie, oamenii să iasă la munca câmpului.

-Acuzarea mea, este, fiule, aceia de rebeliune si sustragerea sătenilor dela indeplinirea planului muncilor agricole. Nu mă știu vinovat cu nimic. Dacă nu asi fi fost arestat incă de acum trei luni, poate că asi fi fost implicat in revolta care cu adevărat a avut loc mai acum două săptămâni, când sătenii au pus mâna pe ce au găsit in cale și au alungat din comună comisia pentru colectarea cerealelor datorate Statului. Nu știu precis ce s'a intâmplat. Poate că sătenii auziseră ce s'a petrecut in satele invecinate unde oamenii au fost obligați să dea Statului nouăzeci la sută din rodul muncii lor și au vrut să-și facă singuri dreptate. Știu insă atât: După isgonirea comisiei au venit militienii dar n'au putut linisti spiritele prea agitate. Totuși, noaptea, au fost arestati sapte oameni, fruntași intre fruntași, dintre cari doi au fost spânzurati la marginea satului, iar pe haina lor s'au pus biletele cu scrisul acesta: "Așa vor fi pedepsiți toți instigatorii si rasvrătitii contra dreptelor orânduieli ale guvernului democratic".

(Va urma.)

C. A R S E N I E

I n f o r m a ț i i

* In orașelul Ueden din zona engleza a Germaniei, s'a stins din viață Sâmbăta 25 Martie a.c. profesorul universitar Ion Sângiorgiu.

Autor dramatic, germanist cunoscut și apreciat, in special pentru lucrările sale asupra lui Goethe, profesorul Ion Sângiorgiu a fost un luptător anticomunist inversunat. Desi in vârstă, in iarna anului 1944, adică in urma sugrumării Romăniei de către dusmanul ei de moarte, profesor[illegible] Sângiorgiu reușește să treacă printre liniile de bătaie si să ajunga acolo unde considera că se poate duce o luptă impotriva comunismului.

Si profesorul a dus-o. A dus-o si a continuat-o până in ziua in care a căzut.

Incă o cruce infiptă in pământ străin!

Alături de multimea celor care l-au cunoscut si apreciat, Chemarea varsă o lacrimă pe mormântul luptătorului anticomunist, profesorul universitar Ion Sângiorgiu.

* Comunicarea făcută in cadrul Centrului de Cercetări, in seara de 4 Martie a.c. cu titlul "Drumul interior la Rilke", apartine dlui prof. Vasile Posteucă.

*In cadrul aceluiasi centru, in seara de 11 Martie 1950, au avut loc două comunicări, prima a S.S. Părintele Vasile Zăpârțan cu titlul "Adevăratul sens al ortodoxiei" iar a [illegible] dlui Leonid Mămăligă cu titlul "Interpretările date operilor economice ale lui N. Balcescu".

Au intervenit in discutii dnii: Prof. Isopescu, Paul Deleanu, Morcovescu, Mihai Pop, Titus Barbulescu.

*Sâmbătă 18 Martie a vorbit dl [illegible]. Vuia. Comunicarea dsale a avut titlul: Problema metafizică. La discutii au luat parte: Pr. Preda, P. Deleanu, V. Tara, Pr. Zăpârțan, V. Posteucă, T. Barbulescu.

VOI SUNTETI URMASII ROMEI ?

Motto: Cine stie să moară,nu va fi rob nici odată.

Spuneam rândul trecut că in fata intunecatelor perspective ce se pregătesc astăzi neamului românesc,trăim un dramatic divort de atitudini.Este produsul dureros al prăpastiei ce s'a deschis in sânul elitelor,ca o desastruoasă consecintă a ruperii lor din permanenta realităților românesti si a instrăinării de idealurile pentru care elitele predecesorilor nostri stiau să lupte si mai ales stiau să pună la temelia luptei lor acea splendidă capacitate de dăruire la care nu se ajunge decât cu inima călita in arsita unei temperaturi de nesfârsită dragoste pentru pământul strămosesc.

Sentinelă permanentă a sud-estului european, România,numai de lipsa grelelor incercări nu se poate plânge.Urmărită dealungul secolelor de nenorocul asezării ei geografice,n'a cunoscut linistea decât ca pe niste scurte popasuri de răsuflare intre două invazii,intre două asupriri,intre două nedreptăți.

Dar ce unitate perfectă a inimilor se realiza atunci,când existenta neamului se afla in pericol,si ce admirabile exemple de depăsire a atasamentelor pământesti,puteau descifra multimile in atitudinea celor trimisi de Dumnezeu să le apere nevoile si neamul,să le apere credinta si candela nemărginitei lor dragoste pentru Hristos si glia strămosească.

Cronicile,care astăzi ard pe rugul pustiirilor din tară,sunt pline de duhul transfigurărilor cu care străbunii nostri isi traiau atitudinile din fata marilor incercări.

Astăzi,fiecare pagină din aceste evangheliii românesti,apare ca o mustrătoare palmă peste obrazul nesimtirilor din aceste clipe de grea cumpănă,peste obrazul instrăinarilor de mostenirea duhului cuprins in ele:Fiindcă nici odată nu a apărut mai evidentă ca acum criminala instrăinare a celor presupusi a fi exponentii durerilor si nădejdilor celor din tară,care nu poartă decât vina de a fi crezut in ei, atunci când peste noapte au fost asvârliti in infernul pătimirilor in care trăiesc,prin acea blestemată capitulare fără conditii din 23 aug.

Numai Dumnezeu stie cu cât amar ne amintim de această zi care in nefericitul nostru calendar,marchează inceputul dezastrului ce ne amenintă,si n'am mai pomeni de ea,dacă autorii acestei capitulări,in dispretul tuturor nenorocirilor ce ne-a adus cu ea,n'ar continua să desfăsoare mai departe nefasta lor activitate pe linia rusinoaselor abdicări,sau dacă am găsi motive să mai putem crede,că vor afla in ei cel putin acel drum de bun simt,care să-i determine să revină la matca crudelor realităti, si să pornească pe drumul incercărilor de salvare,pentru ce se mai poate salva.

Se vede insă,că tristele caricaturi din zilele noastre s'au luat la intrecere serioasă cu eroii din scrisoarea pierdută,si vor neapărat să depăsească până si imaginatia lui Caragiale.

Desfăcuti de orice legătură cu cerul si pământul durerilor românesti,bucurosi ca au scăpat din infernul in care au aruncat un neam intreg nevinovat,ajunsi peste hotare,nu fac altceva,decât să dovedească lumii ce poate mai credea in posibilitatea revenirii,că singura menire pe care o mai au,este aceia de a adânci păcatul de moarte ce l-au infăptuit pe sufletele noastre,si că,dacă mai au vreo legătură cu acei pe care i-au mintit si apoi i-au lăsat in părăsire,nu este alta,decât aceia a revenirii la pozitiile pe care le-au avut,la afacerile si fraudele in care au trăit,la vânzările si cumpărările ce le-au exercitat pe sângele si carnea agoniei românesti,cu intrecere de samsari,adăpostiti cu multă grijă in dosul tarabelor camuflate cu tricolor si cu pusderii de etichete patriotice sau caritabile.

In tragica noastră asteptare din acesti ani de tristă diasporă românească,de câte ori n'a tremurat carnea pe noi,de câte ori in nopti lungi de insomnie nu ne-au năpădit lacrimile in fata atâtor actiuni regizate din intunericul constiintelor vândute!

De câte ori.... Dar am răbdat biciul umilintelor,ne-am înăbusit cum am putut strigătul durerilor,si,să se stie,că dacă am tăcut,am făcut-o numai de dragul închegării acelui bloc de granit,pe care să-l putem opune in calea avalanselor de distrugeri ce stim că le-am lăsat in inima noastră.

Loviti in curătenia năzuintelor,cu inimile incărcate de durerea neintelegerii,nu ne mai ingăduim nici o iluzie despre colectia instrăinatilor care ne-au otrăvit până acum-recunoastem că si din vina unei răbdări dusa dincolo de limita permisă de tragedia neamului-zguduiti de chemarea celor urmăriti de coasa mortii pe toate cărările codrului românesc,cu sufletele aprinse de focul sfintei lor răzmerite,pornim in căutarea Craisorului trecutelor tunete si fulgere de moarte,in contra celor ce veniau să facă robi din neamul lui Decebal cel vrednic si al lui Traian cel drept.

De nu-l vom găsi pe Craisor printre Motii

dela Vidra,in drumul căutarii noastre vom face popas la Tebea,si,acolo,la umbra lui Horia Gorunul,ne vom ruga să se indure de noi,să iasă din mormânt,ca să aprindă văIvătaia revoltelor din vremurile strămosesti.

Nu vom cunoaste linistea nici in mormânt,până atunci când,peste munti si plaiuri vom auzi dangăt crestinesc de clopote,vestind multimilor in rugăciune descătusarea libertătii românesti.

N. O B R E J A

T R I B U N A L I B E R A

NOI SI MINORITATEA GERMANA DIN ROMANIA

In "Chemarea" din 30 Ian. s'a publicat un articol semnat de Fr.Lenauheimer,prin care se face apel la "adevăratii români" să-l ajutăm la"demascarea celor vinovati de nimicirea sistematică a Sasilor ardeleni si a Svabilor bănăteni".

In călitate de Român ardelean,imi iau permisiunea de a aduce câteva date ce le cred necesare,spre a lămuri odată problema aceasta atât de mult ocolită,si a frâna posibilitatea unora de a o specula,cu promisiuni si angajamente de viitor.România de mâine ,nu trebuie să ne-o închipuim ca pe o colonie inapoiată si nepopulată,căreia i se va putea impune orice .Ultimul cuvânt se va spune in palatul din dealul Mitropoliei.

Sasii au fost colonizati in Ardeal,pe pământurile Românilor bastinasi si impotriva vointei lor,incepând din secolul 12-lea.Drepturile de colonisti le-au fost inscrise in "Bula aurea" dată de regele Ungur Gheza 2-lea.Pe baza acestui act s'au instalat pe terenurile cele mai fertile ale Transilvaniei,iar populatia românească au alungat-o la munti si asezările le-au fost arse.Dacă se cercetează istoria comunelor românesti-cocotate pe dealuri-cé se insiră de la Brasov si până la Deva,se vede că toate aceste asezări românesti, au luat fiintă incepând din sec.12-lea,odată cu alungarea de pe locurile ocupate de noi colonisti,desi actul de colonizare recomanda "o bună intelegere cu populatia bastinasă".Iar acolo unde acesti bastinasi nu s'au departat prea mult-de la inceput-se poate vedea si astăzi urma satelor arse(1500-1600) de către "pasnica populatie Săsească".

Incepând cu sec.12-lea până la 1848 Românii din Transilvania au trăit in afară de lege sub protectia padurii si a muncii lor,ca iobagi pe pământurile lor proprii.Până in sec.16-lea se orânduiau după "Jus valahicum ab antiquor"."Lex trium nationum" recunostea dreptul de stăpânire a Transilvaniei celor trei natiuni;Unguri,Sasi si Secui,Românii erau considerati ca "natiune tolerată".

"Legile Verboezi" si "adscriptus glebae" (1600) au impiedicat timp de 700 de ani normala desvoltare a Poporului român din Transilvania.Impotriva acestei incătusări s'au produs două revolutii sociale(1514),Gh.Doja(au participat si Românii),(1773) Horia, si una natională(1848) Avram Iancu.In acest timp Sasii si Svabii mai târziu,au beneficiat de toate avantajele spre a prospera.Au arat cu plugurile pământul ingrăsat de sângele strămosilor nostri ,iar azi ne vorbesc de "proprietătile si averile realizate prin hărnicia lor in decursul a 800 de ani"... cabre au contribuit atât de mult la ridicarea standardului de viată al tării noastre,prin hărnicia bratelor lor vânjoase.Putini români stiu cum am fost furati cu 75% din venitele fundatiei "Universitas Sexsorum" timp de sute de ani.

Dacă populatia românească se desvolta ,la adăpostul unor astfel de privilegii,numai 100 si nu 800 de ani,fata satelor din Transilvania ar fi fost cu totul alta,iar haimanalele si tiganii de la marginile "bogatelor sate săsesti" ar fi fost Sasii si nu Românii."Ubermensch" suntem noi cei huliti ,care am rezistat si numai in câtiva zeci de ani de libertate si neiobăgie i-am ajuns.

Desi populatia românească din Transilvania nu a avut de suferit mai mult de la ungurii decât de la Sasii "ce nu s'au amestecat in afacerile politice ale tării" timp de atâtea secole,totusi in 1918 n'au profitat de vremurile prielnice ca să se răzbune,asuprească sau pedepsească.Peste tot s'a asezat un val al uitării si al iertării.In tot Ardealul nu s'a semnalat nici un act de violentă fată de Sasi sau Svabi si s'au bucurat de toate drepturile egale cu noi.

Găsesc că nu este cazul să luăm lucrurile in pripă si să ne lăsăm pradă sentimentului de compătimire ci să examinăm pe scurt-care le-a fost atitudinea de "cetăteni loiali" ai Statului român după primul război mondial.Când armatele marelui Reich au devenit o amenintare

pentru Europa,minoritatea germană din România s'a scuturat de autoritatea Statului român.Iar prin impunerea cunoscutului "Volksschutzvertrage" din oct.1940 au renunțat definitiv la ea și ne vorbea cu emfază de un ardeal independent sub protecția Germana.

La inceputul anului 1941 când România se pregătea să-și apere independenta amenințată de bolsevismul satanic(Das bete Verteidigungbist des Angriff) și a sunat goarna mobilizării,90% din Sași și Șvabi,au refuzat să se prezinte la unitățile românești,inrolându-se ca voluntari in armata germană S.S. "In piepturile noastre bătusera intotdeauna două inimi,una germană și una română". Idealul nostru era libertatea națională,idealul lor era crearea unei Germanii mari si stăpânirea Europei.De ce nu s'au opus cu nimic-desi puteau s'o facă -contra ciopârți - rii Ardealului din 1940.

Dupa 800 de ani de tihnă și prosperitate,pe un pământ primit in dar de la un fals proprietar,a intervenit și in istoria lor un capitol al suferinții și au inceput să se lamenteze si a ne cere să ne induioșăm de suferințele lor și să le luăm apărarea,amintindu-ne lagărele Siberiene.

Imi iau permisiunea să intreb:

1)Cand s'au induiosat ei de suferințele Neamului românesc timp de 800 de ani?

2) In ce fel au reacționat in anul 1940 când preoții,invățătorii si episcopii noștri erau aruncați,inchiși in vagoane de vite,peste noua frontiera a Transilvaniei,fixată de von Ribentrop?

3)Cum au protesat când in 1941-44,tineretul nostru nationalist zăcea in lagărele Buchenwald,Dachau,s.a.m.d.?

"In piepturile lor bătusera intotdeauna două inimi"...In piepturile celor care ne-au înșelat la 23 aug.1944 au bătut la fel,mai multe inimi.Dacă bătea una singură,nu tăiau legăturile telefonice cu frontul și nu ne-lăsau pe noi care luptam,să cădem pradă inconștientă fiarelor sălbatice.

Să luăm aminte.Dacă razboiul și mai ales sfârșitul lui,a adus atâtea schimbări in felul de gândire al omenirii,cred că este cazul să contăm pe o totală transformare a sufletului trezit in massele românești răstignite.Un nou fel de a gândi și aprecia faptele și drepturile s'a născut in mintea țăranului român.Odată cu desordinea bolșevică,țăranul a fost impropietărit pe ogoarele celor plecați,iar bordeiul de la marginea satului a fost părăsit și și-a primit adăpost sub casa de zid a gospodarului Sas.Desi această schimbare nu a avut un caracter permanent si peste țărușii de hotar s'au nivelat tarlalele colhozului,ideia si notiunea de drept asupra pământului s'a inrădacinat in feciorul fostului clăcaș umilit de la marginea satului săsesc.Si dacă,ca atunci in 1918,țaranul roman nu râvnește la avutul altuia,să nu ne imaginăm că totul va merge cu așa mare usurință.Țăranul român-sunt sigur-va ierta pe acest strain desamăgit si greu incercat,dacă se va inapoia rugător și umilit.Dar dacă inapoierea se va produce ca un "act de drept" in frunte cu fostii Landesgrupenleiter,Landeskreisleiter etc.fiul lui Ion al Vădanii al cărui tată a fost rănit la Odesa și a inchis ochii pentru totdeauna sub zidurile Stalingradului,ne vor lovi pe toți cu sapa in cap.

Istoria noastră au scris-o strămunii,nu cu voia Șașilor și Șvabilor,ci contra lor.La fel avem datoria să ne-o scriem singuri.

28 Februar 1950 Linz-Austria

A.P.BOLOVAN

*Nota Redacției. Publicăm părerile dlui Bolovan cum am publicat pe ale dlui Lenauheimer.Socotim ca problema Germanilor din România este foarte importantă,si deaceia am dori ca să ia parte la desbaterea ei cât mai mulți Români și cat mai mulți Germani din România.La sfârsit am dori să facem un bilanț și să ne spunem și părerea noastră.

Buenos Aires,21 Martie 1950

Domnule Govora,

Cetind articolul "Proteză Constituțională" apărut in publicatia ce dirijezi,cu data de 10 Ianuarie a.c. la rubrica "Tribuna Liberă" și semnat Polyb,am fost isbit de caracterul flagrant incomplet al celor 4 categorii de personalități ce ar trebui să constituie Sfatul Țării in exil.

Dacă ar fi să se constituiască Adunarea Națională in pribegie,după criteriile enumărate, ne-am găsi in bizara situație de a vedea exclusi tocmai pe aceia(din păcate extrem de puțini la număr in străinătate),care ar fi trebuit să figureze in prima linie,pe nume <u>adevărații rezistenți</u>,in sensul strict și practic al notiunii.

Nu mă indoiesc că autorul articolului citat a comis această omisiune de bună credință și, personal cred, că Dsa a lipsit din Țară intre 23 Aug.1944 si să spunem, abdicarea fortată a Suveranului si deci nu cunoaște revoluția surdă care mocnește intre Tisa și Nistru și nici valorile încă anonime, care au ridicat stindardul rezistentei anticomunist.

Dintre aceștia, câțiva, norociți de soartă, sunt in străinatate. Indurerați de specatacolul exilului românesc, bovarici in lupta lor, s'au retras luptând acum cu necazurile lipsurilor cotidiene.

Alții, neextenuați de prigoană, ascunzișuri și inchisori (pentru a nu spune cu oasele nesdrobite de călăii roșii) i-au inlocuit. Și este normal: lupta Națională nu poate fi monopolul câtorva, mereu aceiași.

Dar, astăzi, când sacrificiul, desinteresarea precum toate atitudinile pure s'au demonetizat, persoanl nu mă pot abține de a nu vărsa o lacrimă in umbra vălului de uitare, ce, parcă, intr'o nepatriotică conspirație a tăcerii, incearcă să nege, ceiace dacă astăzi nu se poate afirma sgomotos, mâine va irumpe in lumina dreptății unei istorii de incleștare.

Te-aș ruga, Domnule Govora, pentru respectarea adevărului istoric și a omului in genere, să pierzi câteva minute cetind istoricul inceputurilor rezistentii române, pe care ziarul "Patria" mi l-a publicat. Vei găsi acolo lucruri complet ignorate de cei mai mulți din românii din exil, mai ales de acei, care dintr'un motiv sau altul n'au fost in Țară dealungul perioadei de la 23 August 1944 incoace.

In altă ordine de idei, am auzit că ai fost arestat, sub suspectarea de a fi... agent comunist. Te cunosc și găsesc stupidă acuzația. Probabil faptul că publicația ce conduci atacă, aproape fără excepție, pe toată lumea-și asta intr'un ton și cu un vocabular cam prea "viu"-să fie cauza incidentului. Dacă multe din adevărurile relevate de "Chemarea" trebuiau spuse, aceasta se putea face sub altă formă mai puțin virulentă și fără exagerări dialectice. Cunosc starea de spirit a omului care suferă și căruia îi cade, in loc de pistol, condeiul in mână.

Prieteneste iti mărturisesc este mai bine, pentru cauza românească să fim moderati si oare cum toleranți unul față de altul. Toți suferim in felul nostru, de ce să punem paie peste foc?

In speranța că imi vei trimite "Chemarea" la adresa alăturată, imi place să cred că redacția publicației va pleca urechea la vorbele unui fost resistent din Țară, din aceia care, din greșală desigur au fost omisi din categoriile propuse in articolul "Proteză Constitutională"

Toate cele bune, Remus T E T U

Paris 16 Martie 1950

Domnule Govora,

Am luat act de paragraful ce mă privește in "Chemarea" din 28 Febr.1950 și tin să-ți răspund.

Personal rămân credincios instituțiilor Românești ca: Monarhia constituțională, Armata, Biserica, etc. precum și tuturor partidelor politice democratice. Desființarea acestor instituțiuni de către "ocupantul" sovietic, ne-a adus pe aceste meleaguri. Aceste credințe ale mele au făcut să nu fiu de acord atunci când Dumneata pe drept sau pe ne drept, ai atacat unii oameni ce reprezintă aceste instituțiuni.

Am socotit și socotesc, că instituțiunile ies micșorate iar, cei ce le-au desființat pot utiliza articolele Dumitale ca o justificare in fata României crucificate. Tin insă să te informez că a nu fi de părere cu punctul Dumitale de vedere, nu inseamnă că pot să consider pe Căpitanul Nicolae Beldie ca agent comunist. S'a făcut o greșală sau poate inamicii Romaniei au vrut să scoată din luptă un Român.

Nu cunosc detaliile acestei intâmplari neplăcute dar doresc ca viitorul să ne impună tuturor Românilor, mai multă solidaritate și dorință de luptă.

Lipsa unui organism Românesc, cu autoritate și mijloace, face ca pescuitorii in apă turbure, să se poată infiltra in toate cercurile si să arunce cu noroi in oricine.

Personal am fost lovit de mai multe ori, chiar de oameni de bună credință, dar nu m'am supărat pe ei si nici nu am uitat cine sunt adevăratii vinovați.

La confuzia si nedreptatea pe care "Chemarea" o făcuse zilele trecute, singura reparație ar fi să văd dispărând chestiunile personale si inscrisi pe linia intereselor Românești, să luptăm cu toții pentru o Românie Independentă, dar a Românilor, intr'o Europa prosperă si liniștită. Iti urez să ajungi in tară si cu condeiul dumitale să ajuți la construirea acestei Romanii si la stigmatizarea edevăratilor vinovati. Maior Adrian CHINTESCU

T.B - Ing Brest

I N V A R F D E S A B I I

Dela Scârbire citire

"Hebdomadarul" Scârbire, no.10 din 19 martie, e inchinat lui N.S.Govora. Suntem flatati, cu toată ploaia de injurii, calomnii si afirmații mincinoase. In pagina 4, Ring dă dovadă de o crasă ignoranță. Citam: "Intrucât se pare că această activitate nu a violat legile franceze, cei de mai sus (Govora et co,) au fost eliberati, la dispozitia justitiei insă". Cine a trecut prin clasa a 4-a deliceu, clasă in care se dădeau primele notiuni de drept, stie că daca nu a fost violată [illegible]tea, justitia nu e sesizată. Ring a voit să spună poate că am ramas la dispozitia politiei. Minti Ringule. Ca dovadă, uite, iti dau intâlnire in oricare punct al Parisului, in banlieu sau in Franța, la orice ora din zi si din noapte. Vei vedea că voiu fi prezent. Dacă vrei, iți pot da această intâlnire in străinătate, in Spania de exemplu.

Ring vine si cu insinuații false. Citam: "Autoritătile au constatat ce trebuia si cum aceste activități privesc pe Români si numai pe [illegible], ca intr'o țară libera, i-a lăsat să meargă acasă". Prin urmare, după dnii de la Scârbire, autoritătile au constatat că eu sunt agent comunist, dar această chestiune priveste numai pe români. Minti incă odată Ringule. Dacă s ar fi constatat că sunt agent comunist, de mult eram la Viena. Asa s'a procedat in 1948 cu tovarășii dtale, dr. André Herscowici, M. Sora, Petre Suciu (Nussem Scharf), Victor Ionescu (prietenul dlui Andhré Bejan) etc.

Toate articolele din acest număr care privesc pe Govora misună de contradicții. Pe o pagină sunt fascist (cu svastică la brat), pe alta sunt comunist. Ce importanța are?

Noi credem in scrisul nostru, noi suntem convinși de ceiace scriem. Pentru acest motiv nu ne-am putea permite să scriem vreodată că dl Ring este fascist. Stim că [illegible] râde lumea de noi. Ring scrie insă ca noi suntem comuniști. Nici el nu crede asta si stie că râde lumea de el. Stie că este o imposibilitate organică ca noi să fim comuniști, după cum este o imposibilitate organică ca Ring et Co. sa fie fascisti.

Si cu toate astea, o scrie. Asta ii va face o așa de mare plăcere dlui Labin de la New York! Si poate trimite un cec. Căci de, dl Labin a fost directorul ziarelor Adevărul si Dimineața*, si a plecat cu parălute frumoase din Romania pe care desigur o iubeste..cu aceiasi infocare ca si dnii Ring, Economu, Rene Théo zis Theodosiadis, Florian, Visan, etc.

* Pentru cei care nu stiu, precizam că ziarele Adevărul si Dimineata se găseau pe o linie pronunțat anticomunistă, si ca au fost suprimate in 1938 de un comunist infocat care raspundea la numele de Octavian Goga.

Haz de necaz.

Drago Gusti Baci,

Inga cât tocmeasc carce ghe răspuns că cum om fos trăbăluit misia cu care m'o fos insărcinat măritul cel Comicet National....Silentium Pia! ..Ioi Gusti Baci, cum imi vignie să ma'ntâp in pamporiu si să nu mă slobozăsc ghe cât gherept in Năviorg ghin cauza lui Pia ce horeaste cât ái záulica ghe marie, ghe parcă tăt gărgară fache ghe mă conturba in răflectiugnie.

Dară cată uoauoale măi muiere să nu mă tăt bolânză la cap când compozăsc un articol ghe scrisoare, că dară ți-om fos cumparat douauo duzini să te ungi pa coarghele vocale....

Ioi Gusti Baci că tare mis ocosat. Pia o fos inghițat un puișor cu peane cu tăt, ce să hodagnia intr'un ouău si om fos fujat dupa doftoru Veniaminu, carele spurce-l mătele de prostovan, era doftor in jure să nu mi-o fos spus ghe cât când om fos ajuns la domital.

Dară perilu so fos tăpat sângur in lebădău si dară pot să concinuiesc carcea ca cum om fos trăbăluit cu Chemarea. După primirea misiei, io mom fos scufundat in meditatiugnie si mi-om zis: Musai trebe țapati ghin Frantia conturbătorii ghin răzistentie a Comicetului.

Cum om filozofat, cum mi-om fos țapat pe ureci clopul si om fos fujat la Căroman, inghe am avut o lungă conversatiugnie cu inteligheniile ghe acolo. Mărita si estimata doamnă Brăiasca carele să screamę ghe ghimineata până ghe sara să spună la naspălații ghe bagabonți ghe emigranti, să meară la spitaluri dacă le facie marie sufearinta tuberculoaza, o filozofat cu mincia ei plină ghe răfinament ghe muiare:

-Hai să-i facem bolsăvici. Că când iom țapa in mâna rusilor, că cum om fos salvatu si Comicetul si Căromanul carele lupteaza pantru bigniele națiunii române ghe la Naviorc.

Cum om fos auzat, inge mom fos țapat in douaua picere si am horit Desceptăte romagnie si Pal nos sceag ii scris ugnirie.

Prazidantul Junimiei răghistente, Virgiliu Micutu s'o fos țapat ghin cântălarie si tare fain o străgat: Traiască Comicetul national Urra! o fos răcnit "ene Theodosiadis, Martinianu (Patriarhu Românici) si cativa ficiori ghe la Era Nouaua si ghe la Scârbire.

O fos un spectacol ce mi-o fos produs lacrimi ghe emotiugnie patriotică. Am imbratosat loaza ghe Micutu si până loi numi Minister peaste prostovannții ghin țara, iom fos dat un avans ghe prima, ghe zăce mii ghe craitări, să meară ficioru la stabiliment ghe cuplărai, pantru că bagaboantele române carele

să tăt plânjie că narie nice ghe hărănintă si nice inghe hodâni noapcea,tăt refuză bolsevistele să să culcie cu el in soabă,ghe parcă Caromanul easce obligat să le dea sobe la fiestecarie.

Dară am să termin carcea că Pia care o fos tâpat puisoru cu peane cei coperia organu vocal cu carele treabe să horească la o brânză dansanta cu ceai,oferită ghe doftoru Teodoru in părtămentu său,raghistenților ghin exil ghe la Caroman,si inghie trebe să vină si Ringu pântru impăcăciugnie ghefinitává,vomită,tucândute ghin tătă inima me,

Romgniță,Jurlanistu răghistenției

Pleno Titulo.

Sfrantujii n'o fosintales de tătului tăt cachegoric răghistentia noas,că lo fos tâpat in libertachie pa Govora,dară asta in articolu viitor.Tucăte.Servus Gusti baci să nu te ocosă ghe intâmplare.

Romgniță

P.Conf. Cristal

Stiri,fapte ,comentarii

Chemarea și-a fixat ca linie de conduită,de a nu se amesteca in treburile interne ale celorlalte țări,si mai ales ale Franței pe solul căreia ne găsim.In conferința de presă tinută de Generalul De Gaulle din 16 martie 1950,există totusi un punct care ne privește direct.

Abținându-ne de la orice comentariu,vom reproduce acest punct.

Q. Dans le cadre de la politique étrangère, vous avez dit au début:Il y a les peuples de l'autre côté du rideau de fer,ils ne sont pas libres et ils veulent être libres.Pensez vous que la France,ou même quand vous serez en état de le faire,puisse aider et faciliter cette libération?

R. Je vous réponds ce que j'ai évoqué tout à l'heure à propos de l'Allemagne.Je suis convaincu que si la France,une fois debout et conduite,prenait l'initiative d'appeler l'Europe à se faire ,en particulier avec le concours des Allemands,toute l'atmosphère européenne serait changée de l'Atlantique jusqu'à l'Oural et même les hommes en place de l'autre côté du rideau de fer en éprouveraient les conséquences.C'est en Europe qu'est la clé de la libération de l'Europe.

* Domnul Athanasie Nacu,cunoscutul om de bine,a trimis dlui general Rădescu,președintele Comitetului Național,o scrisoare deschisă.Textul acestei scrisori ne-a parvenit la incheierea numărului.

Vom publica textul integral al acestei scrisori in numărul viitor al Chemării.

****

Cititi si răspânditi C H E M A R E A

*Doi tineri național-țărănisti,se interesau pe lângă un român asupra drumului care i-ar putea duce la postul de radio Madrid.Intrucât românul in chestiune nu a putut să-i lămurească,le facem noi acest serviciu: Domnilor,drumul care vă interesează este foarte intostochiat,trece pe la o localitate care se numește MAJADAHONDA.

*Dl Jean Drăgu,președintele asociației presei române din străinătate,va aduce omagiul românesc cu prilejul centenarului lui Pierre Loti,publicând "La Mort de Philae" in românește sub titlul"Spre țara lui Kem".

Sub acest titlu Dl Jean Dragu a publicat traducerea in Viața Românească chiar in anul apariției cărtii lui Pierre Loti."Spre țara lui Kem"(La Mort de Philae) va apare cu o nota introductivă de G.Ibrăileanu.

Pierre Loti era foarte prețuit de Carmen Sylva al cărui oaspete a fost la Castelul Peles.Omagiul dlui Jean Dragu este bine venit. In acelasi timp dl Jean Dragu pregătește o lucrare originală intitulată:Un Detectiv literar:Vasile Bogrea. Profesor la Universitatea din Cluj,Vasile Bogrea avea o memorie fenomenală,asa se explică precizia cu care urmărea pe plagiatori.Descoperirile făcute de Vasile Bogrea au făcut pe vremuri mare sensatie căci o serie de expropieri fortate ale scrisului altora au fost denuntate ,eliminând din literatura românească pe cei care voiau să intre cu bunuri de furat.Studiul dlui Jean Dragu va cuprinde si o foarte documentată analiză a plagiatului in literatură,completata cu psichologia plagiatorului.

*Dl C.Arsenie a predat unui editor manuscrisul "Calvarul unui neam".

*Dl George Antoniadi,unul din cei mai fini cunoscători ai limbii franceze,pregătește o versiune românească a cunoscutei piese de Cromelin "Le Cocu Magnifique".

*La Buenos Aires,Dl Vintilă Horia pregătește o antologie a poetilor români in exil.

****

* Cititi Dotla-Rien que des cendres de Pamfil Seicaru.Editura André Bonne, 15,rue Las Cases Paris 7.

* Cititi Quelque part sur le Dniestr de N.S. Govora,Editura Jean Vitiano, 20,rue Chauchat, Paris 9

*Cititi Sticluța cu vitriol,epigrame de Al. Cristescu.

* Cititi si sprijiniti CHEMAREA

****

C H E M A R E A

Dépôt Légal 11937/49

Gerant responsabil: Al.CRISTESCU
6,rue Laborde,Paris 8 eme

****

Cititi si răspânditi C H E M A R E A